

Το βλογημένο μαντρί

Κάθε χρόνο, ο `Αγιος Βασίλης, τις παραμονές της Πρωτοχρονιάς, γυρίζει από χώρα σέ χώρα κι από χωριό σε χωριό και χτυπά τις πόρτες, γιά νά δει ποιός θα τον δεχτεί με καθαρή καρδιά. Μιά χρονιά, λοιπόν, πήρε τό ραβδί του καί τράβηξε σάν καλόγερος ασκητής, ντυμένος μέ κάτι μπαλωμένα παλιόρασα, μέ χοντροπάπουτσα στα ποδάρια του και μ' ένα ταγάρι περασμένο στόν ώμο του. Γι' αυτό τον παίρνανε γιά διακονιάρη και δεν του ανοίγανε τήν πόρτα. Ο `Αγιος Βασίλης έφευγε λυπημένος γιατί έβλεπε τήν απονιά τών ανθρώπων και συλλογιζότανε τους φτωχούς που διακονεύουνε, έπειδή έχουνε ανάγκη, μ' όλο που αυτός ο ίδιος δέν είχε ανάγκη από κανέναν κι ουτε πεινούσε, ούτε κρύωνε.

Αφού βολόδειρε από δώ κι από κεί, κι αφού πέρασε χώρες πολλές κι από χιλιάδες χωριά καί πολιτείες, έφτασε και στα έλληνικά τά μέρη, πού 'ναι φτωχός κόσμος. Απ' όλα τα χωριά πρόκρινε τά πιό φτωχά, καί τράβηξε κατά κεί, ανάμεσα στα ξερά βουνά πού βρισκότανε κάτι καλύβια, πεινασμένη λεμπεσουριά.

Περπατούσε νύχτα κι ό χιονιάς βογκούσε, η πλάση ήτανε πολύ άγρια. Ψυχή ζωντανή δέν ακουγότανε, έξόν από κανένα τσακάλι πού γάβγιζε. Αφού περπάτησε κάμποσο, βρέθηκε σ' ένα απάγκιο που έκοβε ό αγέρας από 'να μικρό βουνό κι είδε ένα μαντρί κολλημένο στα βράχια. `Ανοιξε τήν αυλόπορτα, πού ήτανε καμωμένη από άγρια ρουπάκια, καί μπήκε στή μάντρα. Τά σκυλιά ξυπνήσανε καί πιάσανε καί γαβγίζανε. Πέσανε απάνω του νά τον σκίσουνε μά, σάν πήγανε κοντά του, σκύψανε τά κεφάλια τους και σερόντανε

στά ποδάρια του, γλείφανε τὰ χοντροπάπουτσά του, γρούζανε φοβισμένα καί κουνούσανε παρακαλεστικά τῖς ουρές τους.

Ο Ἅγιος σίμωσε στό καλύβι του τσομπάνου καί χτύπησε τήν πόρτα μέ τό ραβδί του καί φώναξε:

- Ελεήστε με, χριστιανοί, γιά τῖς ψυχές τῶν αποθαμένων σας! Καί ο Χριστός μας διακόνεψε, σάν ἦρθε σέ τούτον τον κόσμος!

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καί βγήκε ἕνας τσομπάνης, παλικάρι ὡς εικοσιπέντε χρονῶν, μέ μαύρα γένια καί δίχως νά δεί καλά καλά ποιός κτυπούσε τήν πόρτα, εἶπε στό γέροντα:

- Πέρασε μέσα στ' αρχοντικό μας νά ζεσταθεῖς! Καλή μέρα καί καλή χρονιά!

Αυτός ὁ τσομπάνης ἦτανε ὁ Γιάννης ὁ Μπάικας, πού τον λέγανε Γιάννη βλογημένο, ἀνθρωπος ἀθῶος σάν τὰ πρόβατα, πού βόσκαγε, ἀγράμματος ὀλότελα.

Μέσα στήν καλύβα ἐφεγγε μέ λιγοστό φῶς ἕνα λυχνάρι. Ο Γιάννης σάν εἶδε στό φῶς πῶς ο μουσαφίρης ἦτανε γέροντας καλόγερος, πήρε τό χέρι του καί τ' ἀνασπάστηκε καί τό 'βαλε πάνω στό κεφάλι του. Ὑστερα φώναξε τή γυναίκα του, ὡς εἴκοσι χρονῶν κοπελούδα, πού κουνούσε τό μωρό τους μέσα στήν κούνια. Κι ἐκείνη πήγε ταπεινά καί φίλησε τό χέρι του γέροντα καί εἶπε:

- Κόπιασε, παππού, νά ξεκουραστείς.

Ο Ἅγιος Βασίλης στάθηκε στήν πόρτα καί βλόγησε τό καλύβι καί εἶπε:

- Βλογημένοι νά 'σαστε, τέκνα μου, κι ὄλο τό σπιτικό σας! Τα πρόβατά σας να πληθαίνουν ὡς του Ἰωβ μετά την πληγή και ὡς του Αβραάμ και ὡς του Λάβαν! Η εἰρήνη του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ να εἶναι μαζί σας!

Ο Γιάννης έβαλε ξύλα στο τζάκι και ξελόγιασε τη φωτιά. Ο Ἅγιος ἀπίθωσε σε μια γωνιά το ταγάρι του, ὕστερα έβγαλε το μπαλωμένο το ράσο του κι ἀπόμεινε με το ζωστικό του. Τον βάλανε κι έκατσε κοντά στη φωτιά κι η γυναίκα του 'βαλε και μια μαξιλάρα να ακουμπήσει.

Ο Ἅγιος Βασίλης γύρισε και εἶδε γύρω του και ξανάπε μέσα στο στόμα του :

- Βλογημένο να ναι τούτο το καλύβι!

Ο Γιάννης μπαινόβγαινε γιά να φέρει τό 'να καί τ' ἄλλο. Η γυναίκα του μαγεύερε. Ο Γιάννης ξανάριξε ξύλα στή φωτιά. Μονομιάς φεγγοβόλησε τό καλύβι μέ μίαν αλλιώτικη λάμψη καί έφάνηκε σάν παλάτι. Τά δοκάρια σάν νά 'τανε μαλαμοκαπνισμένα, κι οί πυτιές, πού ήτανε κρεμασμένες, σάν νά γινήκανε χρυσά καντήλια, καί τά τυροβόλια καί οί καρδάρες καί τ' ἄλλα σύνεργα, πού τυροκομούσε ὁ Γιάννης λές κι ήτανε διαμαντοκολλημένα. Καί τά ξύλα πού καιγότανε στή φωτιά ευωδιάζανε σαν μοσκολίβανο καί δέν τρίζανε, ὅπως τρίζανε τά ξύλα τής φωτιάς παρά ψέλνανε σάν τούς αγγέλους πού 'ναι στόν Παράδεισο.

Ο Γιάννης ήτανε καλός ἄνθρωπος, ὅπως τόν έφτιαξε ο Θεός. Φτωχός ήτανε, εἶχε λιγοστά πρόβατα, μά πλούσια καρδιά : "Τή πτωχεία τά πλούσια!" Ήτανε αυτός καλός, μά εἶχε καί καλή γυναίκα. Κι ὅποιος τύχαινε νά χτυπήσει τήν πόρτα τους, έτρωγε κι έπινε καί κοιμότανε. Κι ἄν ήτανε καί πικραμένος, έβρισκε παρηγοριά. Γι' αυτό καί ο Ἅγιος Βασίλης κόνεψε στό καλύβι τους, ξημερώνοντας Πρωτοχρονιά, παραμονή τής χάρης του κι έδωσε τήν ευλογία του.

Κείνη τή νύχτα τόν περιμένανε ὅλες οί πολιτείες καί χωριά τής οικουμένης αρχόντοι, Δεσποτάδες κι έπίσημοι ἄνθρωποι, πλήν εκείνος δέν πήγε σέ κανέναν τέτοιο ἄνθρωπο, παρά πήγε στό μαντρί του Γιάννη του Βλογημένου.

Σάν βολέψανε τά πρόβατα, μπήκε ο Γιάννης καί λέγει στό Γέροντα:

- Γέροντα, μεγάλη χαρά έχω απόψε πού ήρθες, ν' ακούσουμε κι εμεἶς κανένα γράμμα, γιατί δέν έχουμε εκκλησία κοντά μας, μήτε καν ρημοκλήσι. Έγώ αγαπώ πολύ τά γράμματα τής Θρησκείας μας, κι ας μήν τά καταλαβαίνω, γιατί εἶμαι ξύλο απελέκητο. Μιά φορά μάς ήρθε ένας γέροντας Ἁγιονορείτης καί μάς άφησε τούτη τήν αγιωτική φυλλάδα κι ἄν λάχει νά περάσει κανένας γραμματιζούμενος καμιά φορά, τόν βάζω καί τή διαβάζει . Έγώ ὅλα τά γράμματα πού ξέρω εἶναι τρία λόγια πού τά 'λεγε ένας γραμματιζούμενος, πού έβγαζε λόγο στό χωριό, δύο ὠρες από δώ κι' από τίς πολλές φορές πού τά 'λεγε τυπωθήκανε στη θύμησή μου. Αυτός ὁ γραμματικός έλεγε καί ξανάλεγε: "Σκώνιτι ου μήτηρ κι τούν άνισπάζιτι κι τού λέγ: Τέκνου μου!

Τέκνου μου!". Αύτά τὰ γράμματα ξέρω..."

Ήτανε μεσάνυχτα. Ο αγέρας βογκούσε. Ο Ἅγιος Βασίλης σηκώθηκε απάνου καί στάθηκε γυρισμένος κατά τήν ανατολή κι έκανε τό σταυρό του τρείς φορές. Ὑστερα έσκυψε καί πήρε από τό ταγάρι του μιά φυλλάδα κι είπε:

- Ευλογητός ο Θεός ήμών πάντοτε, νύν καί αεί καί εις τούς αιώνας τών αιώνων!

Ο Γιάννης πήγε καί στάθηκε από πίσω του καί σταύρωσε τά χέρια του. Η γυναίκα βύζαξε τό μωρό καί πήγε κι εκείνη καί στάθηκε κοντά στόν άντρα της. Κι ο γέροντας είπε τό "Θεός Κύριος" καί τ' άπολυτίκιο τής Περιτομής, "Μορφήν αναλλοιώτως ανθρωπίνην προσέλαβες", χωρίς νά πεί καί τό δικό του τ' άπολυτίκιο, πού λέγει: "Εις πάσαν τήν γήν έξήλθεν ό φθόγγος σου". Έψελνε γλυκά καί ταπεινά κι ό Γιάννης κι η Γιάνναινα τόν ακούγανε μέ κατάνυξη καί κάνανε τό σταυρό τους. Κι είπε ο Ἅγιος Βασίλης τόν όρθρο καί τόν κανόνα τής έορτής "Δεύτε λαοί, άσωμεν", χωρίς νά πεί τό δικό του κανόνα "Σου τήν φωνήν έδει παρείναι, Βασίλειε". Κι ύστερα είπε όλη τή λειτουργία κι έκανε άπόλυση.

Καθίσανε στό τραπέζι καί φάγανε, ο Ἅγιος Βασίλειος ο Μέγας, ο Γιάννης ο Βλογημένος, η γυναίκα του κι ο μπαρμπα-Μάρκος ό Βουβός, πού τόν είχε συμμαζέψει ό Γιάννης καί τόν βοηθούσε. Καί, σάν αποφάγανε, έφερε η γυναίκα τή βασιλόπιτα καί τήν έβαλε απάνω στό σοφρά. Κι ό Ἅγιος Βασίλης πήρε τό μαχαίρι καί σταύρωσε τή βασιλόπιτα κι είπε:

- Εις τό όνομα τού Πατρός καί του Υιού καί τού Αγίου Πνεύματος!

Κι έκοψε τό πρώτο τό κομμάτι κι είπε: "τού Χριστού", έκοψε τό δεύτερο κι είπε: "τής Παναγίας" κι ύστερα έκοψε τό τρίτο καί δέν είπε: "τού Αγίου Βασιλείου", αλλά είπε: "τού νοικοκύρη τού Γιάννη τού Βλογημένου!"

Πετάγεται ο Γιάννης καί τού λέγει:

- Γέροντα, ξέχασες τόν Αι-Βασίλη!

Τού λέγει ο `Αγιος:

- Αλήθεια, τόν ξέχασα!

Κι έκοψε ένα κομμάτι κι είπε:

- Τού δούλου τού Θεού Βασιλείου!

`Υστερα έκοψε πολλά κομμάτια καί σέ κάθε ένα πού έκοβε έλεγε: "τής νοικοκυράς", "τού μωρού", "τού δούλου τού Θεού Μάρκου τού μογιλάλου", "τού σπιτιού", "τών ζωντανών" "τών φτωχών". Λέει πάλι ό Γιάννης στόν `Αγιο:

- Γέροντα, γιατί δέν έκοψες για τήν αγιοσύνη σου; Τού λέει ο `Αγιος.

- `Εκοψα, ευλογημένε!

Μά ο Γιάννης δέν κατάλαβε τίποτα, ο καλότυχος!

`Εστρωσε η γυναίκα, για νά κοιμηθούνε. Σηκωθήκανε νά κάνουνε τήν προσευχή τους. Ο `Αγιος Βασίλης άνοιξε τίς παλάμες του κι είπε τή δική του τήν ευχή, πού τή λέγει ό παπάς στή λειτουργία:

- Κύριος ο Θεός μου, οίδα ότι ούκ ειμι άξιος, ουδέ ικανός, ίνα υπό τήν στέγην εισέλθης τού οίκου τής ψυχής μου...

Σάν τελείωσε τήν ευχή κι έτοιμαζόντανε νά πλαγιάσουνε, τού λέγει ό Γιάννης:

- Εσύ, γέροντα, που ξέρεις τά γράμματα, πές μας σέ ποιά παλάτια άραγες πήγε απόψε ο Αι-Βασίλης; Οι άρχόντοι κι οι βασιλιάδες τί αμαρτίες μπορεί νά 'χουνε; Εμείς οι φτωχοί είμαστε αμαρτωλοί καί κακορίζικοι, επειδή η φτώχεια μάς κάνει νά κολαζόμαστε!

Ο `Αγιος Βασίλης δάκρυσε. Σηκώθηκε πάλι απάνω, άπλωσε τίς παλάμες του καί ξαναείπε τήν ευχή του αλλιώς:

- Κύριε ο Θεός μου, οίδας ότι ο δούλος σου Ιωάννης ο απλούς εστίν άξιος καί ικανός, ίνα υπό την στέγην αυτού εισέλθεις, ότι νήπιος υπάρχει, καί τών τοιούτων εστίν η βασιλεία τών ουρανών...

Καί πάλι δέν κατάλαβε τίποτα ο Γιάννης ο καλότυχος, ο Γιάννης ο Βλογημένος....

